

Statsministeren drager så sin egen slutning af, hvad det her kan betyde, og det lyder næsten, som om statsministeren synes, at det er en meget dårlig idé at spørge til pris. For det kunne jo være, at der kom eksterne leverandører. Det lyder næsten også, som om at statsministeren ikke er interesseret i, at man tager en forespørgsel på pris og kvalitet.

Er det virkelig den måde, som regeringen ønsker at forvalte offentlige finanser på? Skatteborgernes penge? Er det virkelig? Kan det virkelig være sandt i dette årtusinde, må jeg spørge statsministeren.

Jens Hald Madsen (V):

Det er jo interessant, at statsministeren siger, det er en teoretisk debat. Nu har jeg også selv en kommunalpolitisk baggrund. Altså vil det sige, at alle de socialdemokratiske kommunalpolitikere er nogle, som er ikke så begavede som statsministeren, og som altså er så tåbelige at gå ind i denne her ideologiske fare og begynde at gøre op med, hvad man egentlig bruger skatteborgernes penge til? Hvorfor skal det være så farligt at lave et udbud, hvor man prøver at gøre op, hvad den reelle ydelse koster? Hvad er det, der er så farligt? Hvem er det, der gør det så teoretisk? Og hvordan skal vi egentlig komme videre, hvis alting hele tiden bliver stoppet af ren betontænkning om, at det kun kan blive dårligt? Vil det sige, at der overhovedet ikke er ét eneste eksempel på, at et udbud eller en udlicitering er gået godt? Er det kun negative historier, statsministeren har hørt? Så skulle han nok have nogle nye informationskanaler.

Hans Christian Schmidt (V):

Nu stillede jeg sådan set ingen spørgsmål til fru Pernille Blach Hansen. Men jeg føler mig lidt fristet til at sige, at det er muligt, fru Pernille Blach Hansen godt ved, hvordan man skal udtale og stove ordene udbud og udlicitering, men jeg synes ikke, hun helt kender betydningen af dem.

Lad mig så gå til statsministeren og sige tak, fordi vi nu fik definitionen. Jeg synes, det er flot, for det er nøjagtig det, byrådspolitikere også sidder og arbejder med: udbudet er jo at afprøve priser, og ved udlicitering beslutter man, hvem der skal have arbejdet bagefter, enten kommunen eller en anden. Derfor er det også vigtigt, at vi taler udbud, for ellers kan vi hurtigt komme i en situation, hvor der vil være byrådspolitikere, der mener, at man ikke engang kan foreslå udbud, ja, at man ikke engang kan spørge om pri-

sen på en ting, og det ville jo være underligt. Det ville endda løsrive dem fra det almindelige liv, for i hjemmelivet er der jo masser af folk, der går ud og spørger om nogle priser, før de beslutter sig for et indkøb, eller hvem der skal løse en arbejdsopgave for dem.

Jeg vil sådan set bare sige tak for det, og så vil jeg håbe, at vi for eftertiden diskuterer udbud, når det handler om udbud, og udlicitering, når der er tale om udlicitering.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne først spørge statsministeren, om det ikke er korrekt, at statsministeren sådan set ikke drager sin egen konklusion ud fra Venstres beslutningsforslag, men at man i Venstres beslutningsforslag kan læse, at formålet er store besparelser i den offentlige sektor. Lyder det ikke som lidt af en mistillidserklæring til de offentligt ansatte? Som om Venstre stadig tror, man sidder og drikker kaffe rundt på alle offentlige arbejdspladser, hvilket vi godt ved ikke er tilfældet.

Jeg vil også gerne spørge, om det ikke er udtryk for dyb mistillid til alle kommunale byrådspolitikere, når man ikke lader det være op til de lokalt valgte politikere at have ansvaret for, hvordan en kommunal opgave løses bedst, men lader et råd af eksperter, som sidder i København, beslutte, hvordan fru Jensen på plejehjemmet i Vestjylland får den bedste pleje. Er det ikke netop det, der er konsekvensen af dette forslag, som jo handler om udbud, men reelt fører til tvangsudliciteringer? Er det ikke konsekvensen af Venstres forslag?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Må jeg starte med at sige til fru Pernille Blach Hansen, at jeg har det på samme måde. Jeg er dybt bekymret over Venstres centralisme, og jeg synes, der er god grund til et øjeblik at tage den sag alvorligt.

Jeg kender mange eksempler, vil jeg sige til Venstres hr. Jens Rohde og til Det Konservative Folkepartis hr. Hans Christian Schmidt – sorry, men det så også den eneste indrømmelse, jeg giver i dag – og også til hr. Jens Hald: Jeg synes, Venstre skulle betænke, hvor mange dårlige eksempler vi har på, at man er startet med at kalde det udbud og er landet på, at det reelt blev en udlicitering, fordi private fik opgaven, og at resultatet er blevet dårligere service og dårligere arbejdsvilkår.